

Nedobytné schody

Tetyana Kobets

Lidská povaha je taková, že člověk nechápe spoustu věcí dostatečně hluboce, dokud je nezažije na vlastní kůži. Sportuji, ráda chodím po schodech, výtah téměř nikdy nepoužívám.

Avšak během jedné chvíle se svět pro mě rozdělil stěnou nesnesitelné bolesti na “před” a “po”. Poškodila jsem si koleno, a najednou se schody do prvního patra staly Everestem a legračních tři sta metrů z autobusové zastávky do pracoviště se vůbec přeměnily na dalekou cestu na Měsíc. Z městské hromadné dopravy se stala jakási překážková dráha, a problém bezbariérového přístupu začal být pro mě osobně důležitý.

Podle občanského sdružení Asistence, které se mimo jiné zabývá otázkou bezbariérové hromadné dopravy, je v Praze 25 bariérových stanic metra, desítky bariérových tramvajových zastávek a ostrůvků, stále nedostatek nízkopodlažních tramvají i autobusů, a taky řada dalších problémů. Je velice smutné, že takový stav věcí nejenom komplikuje přemístění lidem se zdravotními potížemi, ale také je může ve značné míře připravit o možnosti práce a vyřadit z aktivního života. Ze své strany přidám jednu maličkost: stanici metra bez výtahu, kde je eskalátor pouze směrem nahoru a obyčejné schody dolů, se stávají pro člověka s poškozeným kolenem opravdovým trápením.

Bohužel, na Ukrajině, odkud jsem původem, je situace ještě mnohem horší. Otázkou bezbariérového přístupu se začala společnost víceméně zabývat až teprve teď. V mém rodném velkoměstě Charkově se začínají objevovat nízkopodlažní vozidla, ale jsou velkou vzácností. Člověka na vozíku anebo dámu s kočárkem v metru nepotkáte – prostě se tam sotva dostanou. Hodně lidí bydlí ve starých pětipatrových panelácích bez výtahu. Svět toho, kdo kvůli věku anebo nemoci nemůže chodit po schodech, je často ohraničený na čtyři zdi pokoje.

Je jednoznačně pozitivní, že v Praze se o problematice bezbariérového přístupu alespoň mluví a hodně taky dělá. Nízkopodlažní tramvaje i autobusy jsou běžnou věcí, z televize zní informace, že se Praha stane bezbariérová do deseti let (jen doufáme, že tak to opravdu bude), ve stanicích metra se postupně stavějí výtahy, existují aktivity ze strany společností, které nedávají zapomenout na tento problém.

Lidé obecně rádi mluví o tom, že žijeme ve světě velkých možností. Stačí si přát a dostatečně se snažit. Jenže vždy zapomínáme, že neomezené možnosti tohoto světa zahrnují i to, co si vůbec nepřejeme. Není možné se schovávat za optimistickou myšlenkou, že nám osud bude nakloněný a problémy se nám budou vyhýbat. Lidem se musí občas připomínat, že v tomto světě je opravdu všechno na dosah: vaše sny, ale i vaše hrůzy, že i vzdálený problém se může stát osobní. Já sama velice doufám, že se za několik týdnů uzdravím, zase budu sportovat a skákat po schodech.